

In da se ona, kakor mati vsaka
 Z otroki joče, ž njimi da trpi.
 Na pomoč kliče brata nas nesreča,
 Otetbe njega prosijo solzé,
 Tožeča reva steza hrepeneča
 Do brata zaupljivo zdaj roké.
 In klicala ne bo zastonj sirota,
 Trenotek ta oznanja to glasno,
 Saj davnoznana vaša je dobrotá
 Postavila si znamenje novó.
 O hvalo vam, ki ste se tukaj zbrali,
 Pričajte, da ljubezen plameni,
 Ki domovini ste jo skazovali
 In ki za-njó naj večno v vas žari!

Po prologu sledila je s častnim deželnim darilom poslavljená opereta, ktereje besede je složila gospá L. Pesjakova, glasbo pa gosp. A. Förster, ki je bila — in to po pravici — navdušeno sprejeta. Dogodba operete, ki ima imé od deklice, ki tako lepo poje kot slavček, se vrší pod Triglavom; krasen idiličen prizor je, prava národna igra, ki nikjer ne žali nravnosti, kakor je to navada pri operetah francoskih in nemških današnjega časa. Iz tega ozira je djanje res „mager“, kakor „Laibacherica“ pravi, ker ne kaže — debelih golih stegenj. In prav zato še posebno častitamo gospej pisateljici, ki po slovstvenem delovanji zasluži lični lavorovi venec, ki ga je danes prejela. — O muziki, ki jo je zložil našim bralcem dobroznani gosp. Förster, se povračamo na rabsodbo 3 českih učenjakov v Pragi, v „Novicah“ naznanjeno, ki so vsako sekirico Försterjeve skladbe pretresali in soglasno izrekli, da je v vsacem oziru izvrstna, popolnoma vredna prvega darila. Gromovita hvala, ki je njegovi kompoziciji donela, je potrdila to rabsodbo. Se vé da, kdor je tudi v glasbi želel lahkokrilatih napevov za ples ali godbe Offenbachove, ni je najdel v vzvišenih melodijah, ktere večidel vladajo v tej opereti. Zaslužil je tedaj kot pravi mojster skladbe venec, ki so mu ga podali rojaki njegovi Čehi, družega pa njegovi častitelji Slovenci. — Ker pa je muzika umetna, je tedaj tudi težka, včasih prav težka, zato ne smemo močí diletantov meriti z mero gledaliških pevk in pevcev. Kdor tedaj iz tega ozira pravično sodi, bode nam pritrnil, da gospodičina Rosová (ki je zaslušila venec priznanja že zavoljo svoje radovoljnosti, s ktero je prevzela rolo Minke in arijo za sceno res angeljsko pela), gospodje Nollí, Meden, Pucihar, in pevci in pevke v zboru, so zaslužili živo pohvalo, pa tudi gospodičina Potočnikova kot interesantna Francozinja, gospodičina Podkrajšekova kot skrbna mati in zmirom komični gosp. Kajzel. — Nezadovoljnim nekterim dandanašnjim nemškim gostom pa rečemo le to: „geht hin und macht es besser!“ Končala pa se je predstava s produkcijami „Sokola“, v kterih so se posebno odlikovali gospodje Schweiger (novi načelnik), Gintar in Juvančič. Občudovali smo res njih izurjenost telovadsko. — Zadovoljno z vsem je zapustilo občinstvo gledališče, v kterem se je danes za dobrotni namen nabralo čistega dohodka 134 gold. 40 kraje.

— (Slovensko gledališče.) Na korist priljubljenega komika dramatičnega društva gosp. Kajzela se bode jutri, četrtek 2. maja v deželnem gledališči predstavljala „Županova Micka“, v kteri beneficijant dela „Glažka“, potem prizor „V nedeljo pri gledališki kasi“ in vesela igra „Medeni tedni“. — V nedeljo 5. maja se bode ponavljala na korist mnogocenjenemu igralcu dramatičnega društva gosp. Šmidu z veliko pohvalo prvokrat sprejeta igra „Turki pri Sisku“. Nadejamo

se obilo polnega gledališča in to temveč, ker to ste zadnji slovenski predstavi letošnje sezone.

— (Pobirki iz časnikov.) Res smešno je, če se bere, kako decemberski lakaji možé, ki dandanes vladno krmilo v rokah imajo, povzdigujejo s tem, da v blato teptajo možá, čegar geslo je: zadovoljnost vseh narodov avstrijskih in po njej mir v Avstriji. Tako je te dni dunajska „Presse“ psovala slavostni sprejem bivšega ministerskega predsednika grofa Hohenwarta na Notranjskem, ko se mu je poklonila velika množica rodoljubov na kolodvoru Št. Peter-skem in na svojo grajščino v Ravne potujočega grofa pozdravljala z navdušenimi živio- in slavaklici. In kaj je rekla žolčasta „Presse“? „Da mora vendar-le bridko biti odstavljenemu ministerstvu — je rekla — ako potovaje (als „Wanderprediger“) prodajati mora svojo modrost“. — Ne, ne, ohola „Pressa“! vsaj vemo, da po vseh udih čutiš, da glorijska centralistična ne more dolgo trpeti in da Avstrija, ako hoče priti do miru in sprave, mora na čelu imeti ministre, kterim geslo je „pravica vsem narodom in deželam“. Zato vsak v resnici lojalen Avstrijan z vrlimi našimi Notranjci navdušeno ponavlja živio-klice besedam grofa Hohenwarta, ki jih je 16. in 17. dne t. m. izustil na Krasu, rekši: „res sem prepričan, da v Avstriji je le vlada taka mogoča, ktera si prizadeva pomiriti in zadovoljiti vse dežele in vsenarode in po tej poti vresničiti in ustanoviti pravo“. — „Triesterica“ je o opisu unidanjega zbora „pisateljev slovenskih“ v Ljubljani, kterege, kakor pravi, se je udeležilo 20 žurnalistov in pisateljev, zapazila, da pisateljev „stranke“ Bleiweisove in Jeranove ni bilo blizo. Če je dr. Bleiweis kje zraven, brž pravijo „žurnalisti“: „povsod mora biti!“ — če pa kje ni, pa brž opazijo: „ni ga bilo!“ „Na Dunaji — nam je rekel dr. Bleiweis — je tudi društvo pisateljev, kteremu imé lepo je „Concordia“; kedar bodo Slovenci sopet si tudi osnovali društvo z naslovom „Sloga“, onda pristopi tudi on, in — „Triesterica“ ne bode ga pogrešala. „Tagblatt“ je te dni o banki Sloveniji iz nekega obskurnega časnika prinesel, kteremu se na čelu bere umazana zavidnost. Po takem morajo vendar-le „tolsti cmoki“ biti, ki so jih dozdej žrli tuji želodeci! Kar se pa „leitende Persönlichkeiten“ tiče, naj bi „oče“ nesramnega spiska pred vsem vrtal v svoje obisti.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Deželni zbor česki v Pragi se je tedaj 24. aprila pričel — brez Čehov. Namesti da bi v zboru bilo 241 poslancev, jih je le 149, samih ustavoverskih Nemcev, — federalistov Slovanov ni nobenega vmes. Zato sta se prav kakor ironija glasila govora v českem jeziku, s kterima sta general-namestnik Koller in deželni glavár knez Karlos Auersperg pričela nemški zbor, ki se bode menda že ta teden končal, ker 7. dne t. m. se ima sopet začeti državni zbor na Dunaji. Decemberskim centralistom, ki veselja vriskajo o začasní zmági ustavovercev, je „Reform“ te dni živo resnico v obraz povedala, rekši: Krotite si svojo nezmerno radost! Spomnite se Napoleona I., ki je z svojo armado predrl v Moskvo, mislé, da zdaj je cela Rusija njegova. Al car Aleksander I. ga je zavrnil rekoč: „za Rusijo se zdaj še le prav prične vojska!“ Tako je tudi s sedanjo zmágo decembristov na Českem; zdaj še le se začne borba državopravne in narodne opozicije.

Listnica vredništva. Gospodu „iz Kan. doline“: Odložili smo za zdaj, ker so „Nov.“ v zadnjem listu le na kratko odpravile stvar.